

6) SAMVITTIGHETSFRIHETEN blir truet av statens nye familiever. Alle som mener at barn har rett til sin mor og far, og at ekteskapet er for mann og kvinne, kan stå i fare for å møte utstøtelse, straffereaksjoner og yrkesforbud.

I tråd med politikernes vedtak er den nye forståelsen av ekteskap, foreldreskap og barn i ferd med å gjennomsyre barnehager, skoler og samfunnsliv. Mange foreldre ønsker imidlertid ikke at barna deres skal bli påtvinget undervisning og skolebøker som sier at to mammaer eller to pappaer er like naturlig, normalt og bra som mor og far. Store grupper av befolkningen kommer trolig aldri til å akseptere at det er til barns beste å erstatte far med en kvinne, eller å bytte ut mor med en mann.

Dessverre er det mye som tyder på at disse ikke vil bli møtt med respekt for sin overbevisning. I stedet vil trolig mange oppleve å bli presset til taushet – bare fordi de er uenige i den radikale samlivsideologien som kjennetegner statens nye lovgivning.

I et demokratisk og pluralistisk samfunn bør det være en plikt for myndighetene å forsvare samvittighetsfriheten til foreldre, lærere, elever og andre borgere som holder fast på den forståelsen av ekteskap, familie og barn som har vært vanlig i Norge helt fram til i dag. Det samme gjelder for organisasjoner og helsepersonell: Myndighetene må gi dem en reell reservasjonsrett, så de ikke blir møtt med sanksjoner når de handler ut fra en dyp overbevisning om ekteskapet og om barns rett til mor og far. Det vil være utslag av

en totalitær tankegang hvis samfunnet prøver å undertrykke og marginalisere velbegrunnede oppfatninger om ekteskapet og barns rettigheter.

Å hevde at ekteskapet er for mann og kvinne, er verken diskriminerende eller i strid med menneskerettighetene. Tvert imot. I FNs

Menneskerettighetserklæring artikkel 16 forutsettes det at ekteskapet er for mann og kvinne, og det erklæres at "familien er den naturlige og grunnleggende enhet i samfunnet". I mai 2010 uttalte dessuten Den europeiske Menneskerettighetsdomstol

i Strasbourg: "Den europeiske Menneskerettighetskonvensjon forplikter ingen stat til å utvide retten til ekteskap til å omfatte par av samme kjønn." Med andre ord: Å definere ekteskapet som en institusjon for mann og kvinne er i tråd med menneskerettighetene.

Det er problematisk og kritikkverdig at nordmenn ikke lenger har anledning til å inngå ekteskap i samsvar med Menneskerettighetene og sin religions ekteskapsforståelse. Dette er situasjonen etter at Norge har avskaffet ekteskapet som en institusjon mellom mann og kvinne. Staten tvinger nå mange kristne, jøder, muslimer, hinduer, buddhister og andre inn i en kjønnsnøytral ekteskapsinstitusjon som strider mot deres egen overbevisning om ekteskapet.

7) Det finnes en LØSNING. Stortinget må: a) gjeninnføre barns medfødte rett til å kjenne sin mor og sin far, b) avvise surrogati og c) på ny lovfeste ekteskap og partnerskap som to ulike samlivsordninger.

Da Stortinget i juni 2008 endret Ekteskapsloven, Barneloven, Bioteknologiloven og Adopsjonsloven, og avskaffet Partnerskapsloven, var prosessen preget av uansvarlig hastverk. I strid med departementenes egne retningslinjer for god saksbehandling unlot regjeringen å få laget en offentlig utredning (NOU), en stortingsmelding

og en konsekvensanalyse. Alt manglet. Som første skritt på veien mot en gjeninnføring av barns rett til mor og far, er det viktig at den kommende regjeringen nedsetter et offentlig utvalg som skal foreta en grundig utredning og konsekvensanalyse av endringene i ekteskaps- og barnelovgivning fra 2008.

Stiftelsen MorFarBarn

Øvre Ringvei 10B, 4620 Kristiansand • Tlf. 99 23 23 54 • Gavekonto: 3000.22.70028
post@morfarbarn.no • www.MorFarBarn.no

MorFarBarn- erklæringen

1) Det er en MENNESKERETT for barn å kjenne sin mor og far. Det er derimot ingen menneskerett for voksne å skaffe seg barn på kunstig vis. Barns rettigheter må veie tyngre enn voksnes ønsker og krav. FNs Barnekonvensjon erklærer at «barn har rett til, så langt det er mulig, å kjenne sine foreldre og få omsorg fra dem» (Artikkel 7.1).

Stortingets endringer i familieverlovgivningen de siste årene er preget av voksnes krav og påståtte "rettigheter". En av barns grunnleggende rettigheter – å kjenne sine egne foreldre – blir derimot ignorert. Norske barnelover kolliderer dermed med FNs Barnekonvensjon. I forarbeidene til Barnekonvensjonen går det klart fram at begrepet "foreldre" betyr biologisk mor og far.

Norske lovgivere har forpliktet seg på å overholde FNs Barnekonvensjon når de vedtar lover som angår barn. Likevel valgte stortingsflertallet å prioritere voksenperspektivet framfor barneperspektivet da de radikale endringene i Barneloven, Ekteskapsloven, Adopsjonsloven og Bioteknologiloven ble vedtatt i 2008.

2) Det er statlig BARNEDISKRIMINERING å vedta lover som fratår barn muligheten til å kjenne sin far eller mor. Etter innføringen av ny ekteskapslov legger staten nå til rette for at kvinnelige par kan føde farløse barn ved assistert befruktning. Ifølge Barneloven §4a har ikke disse barna noen far.

Barneloven §4a sier nå: "Eit barn kan ikkje ha både ein far og ei medmor." Hvis barnet har fått en "medmor", har ikke barnet noen far. Staten har gjort barnet farløst. Ved fylte 18 år kan barnet oppsøke statens donor-register og få vite navn og nasjonalitet på sædgiveren. Men

i forholdet til barnet har denne mannen ingen rettigheter eller plikter. Disse er for all framtid overtatt av "medmor" og hennes slekt.

Samlivs- og ekteskapsdebatten de siste årene har vært preget av slagord som "likestilling", "diskriminering" og "rettigheter" –

anvendt på voksne. Ved å bruke de samme slagordene på barns livssituasjon, ser man at de planlagt farløse og morløse barna blir *diskriminert* i forhold til andre barn, de blir *ikke likestilte* med andre barn, og de blir fratatt

grunnleggende *rettigheter*: å kjenne både sin mor og sin far, og få omsorg fra dem. Ved å benytte barneperspektivet blir det tydelig at ordbruken i samlivsdebatten har manipulerende trekk.

3) Ufødte barn er ingen HANDELSVARE. Det kan ikke aksepteres at statens nye familieideologi gjør Norge til en aktør på det internasjonale barnemarkedet hvor man handler med sæd og egg, donorer og surrogatmødre.

Handel med ufødte barn kolliderer med grunnleggende prinsipper i vår kultur, krenker barns menneskeverd og bryter med FNs Barnekonvensjon. Norge er i økende grad blitt en aktør på det internasjonale og kommersielle barnemarkedet. Dette markedet har de senere årene utviklet seg til en milliard-industri.

På internett kan norske kvinner og menn søke i sæd- og eggbanker i mange land. Der kan de velge blant hundrevis av donorer med ulike arveegenskaper, karaktertrekk og utseende. Verdens største sædbank ligger i Danmark. I India vokser det fram stadig flere surrogat-klinikker, der indiske kvinner føder barn for vestlige kunder.

Å føde barn ved hjelp av surrogatmor er forbudt i Norge. Likevel har flere kjente nordmenn de siste årene skaffet seg barn ved å leie livmor av amerikanske kvinner – uten at det har fått noen konsekvenser.

SV programfestet i 2009 at også enslige kvinner må få rett til assistert befruktning med sæd fra en donor. Arbeiderpartiets stortingsgruppe har åpnet for det samme. I tillegg ønsker partiet å tillate eggdonasjon. Derfra er veien kort til legalisering av surrogati – både for par og for enslige. Hvis disse kravene får flertall i Stortinget, vil staten i praksis gi alle norske borgere over 18 år rett til å skaffe seg barn på den måten de selv ønsker. Å skaffe seg barn på barnemarkedet blir en "rettighet" som alle har krav på.

4) FORELDRE og slekt er grunnleggende for individ og samfunn. Biologisk foreldreskap, blodsband og slektskap danner fundamentet for menneskets identitet og samfunnets oppbygning. Å definere foreldre som kjønnsnøytrale omsorgspersoner er et stortilt eksperiment med uante konsekvenser for barn, voksne og samfunn.

Statens nye familielover oppløser betydningen av biologisk foreldreskap. Hittil har idealet vært at de biologiske foreldre også skal være barnets juridiske og sosiale foreldre. Dette er nå radikalt endret ved at biologisk far defineres som irrelevant og overflødig dersom barnet har fått en "medmor" i stedet. Å oppheve det biologiske prinsipp som grunnleggende norm for familie-lovgivning, holdninger og praksis vil på sikt forandre samfunnet på mange plan.

Mor og far er ikke tilfældige "omsorgspersoner"

som uten konsekvenser kan erstattes av andre. Mor og far vil tvert imot alltid være unike personer i et menneskes liv. Det er en dramatisk nedvurdering av mors og fars betydning å lovfeste at de like gjerne kunne ha vært byttet ut med en person av motsatt kjønn. En mor og en far som er bevisst sitt ansvar, gir det beste utgangspunkt for en naturlig og god oppvekst. Med sine ulikheter som mann og kvinne vil mor og far være viktige identifikasjonspersoner, forbilder og rollemodeller i barnets liv. Barnepsykologien

forteller at dette har stor betydning for utviklingen av barns identitet og selvbylde.

Når barn har mistet sine foreldre, eller når foreldrene ikke er skikket til å ta seg av barna sine, har myndighetene plikt til å finne så gode løsninger som mulig for barna. Styresmaktene

skal ved adopsjon, fosterhjem og andre gode ordninger bidra til å avhjelpe nødssituasjoner. Men offentlige myndigheter må aldri aktivt bidra til å *skape* situasjoner som ikke er til barns beste eller krenker deres rettigheter.

5) EKTESKAPET er en biologisk forankret samlivsordning for mann og kvinne. Det er ikke en sosial konstruksjon vedtatt av norske politikere. Barn er en naturlig og vesentlig del av ekteskapsinstitusjonen. Men i den kjønnsnøytrale ideologien mister den unike mor-far-barn-relasjonen sin betydning. To mødre eller to fedre blir framstilt som like naturlig og normalt som mor og far. Å gjøre ekteskapet kjønnsnøytralt åpner døren til barnemarkedet og innebærer et gjennomgripende kulturskifte.

Norge har forlatt den historiske forståelsen av ekteskapet, der fire kriterier har vært avgjørende: a) kjønn, b) antall, c) alder og d) slektsnærhet. Ektepar måtte altså være mann og kvinne, kun to, minst 18 år og ikke i nær slekt. De tre siste kriteriene varierer i ulike kulturer, men det første og mest grunnleggende kriteriet har alltid vært universelt anerkjent: ekteskapet er for mann og kvinne.

Tokjønn og enkjønnet samliv er vesensforskjellige i muligheten til å få barn. Å skjelle mellom dem er derfor ikke diskriminering, men en saklig og velbegrunnet differensiering. Det dreier seg om to helt forskjellige biologiske forhold.

Ved å gi seg selv definisjonsmakten til å bestemme hva et ekteskap er, har Stortinget endret ekteskapets vesen og grunnstruktur.

Ekteskapet i Norge er omgjort til en sosial konstruksjon som kan endres ved politiske flertallsvedtak. Ekteskapet er nå det som politikerne til enhver tid vedtar at det er. Når man allerede har foretatt den mest radikale endringen – å fjerne kjønnsbestemmelsen – vil det være enkelt å endre kriteriene angående antall eller alder, hvis og når politikerne skulle ønske det.

I alle samfunn og til alle tider har ekteskapet vært uløselig knyttet sammen med forplantning, fødsel og oppvekst – kort sagt: barn. Det stabile forholdet mellom mann og kvinne som har felles barn, har til alle tider vært grunncellen i alle samfunn. Men slik er det ikke lenger i Norge. Mor-far-barn-relasjonen står ikke lenger i noen særstilling. Den er avskaffet som fundament for samfunnets forståelse av foreldreskap, familie og slekt.

